การเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

The Preparation of MCU Language Institute for ASEAN Economic Community

พระมหาหรรษา ธมฺมหาโส*[1], พระมหาราชัน จิตฺตปาโล[1], รุ่งโรจน์ ศิริพันธ์[1], พิณจ์ทอง แมนสุมิตร์ชัย[1], Howell Nicrolas lewis[1], พระมหาสมพงษ์ คุณากโร[2], สุนทราภรณ์ เตชะพะโลกุล[2] และอุทัย สติมั่น[3]

[1]สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

[2]วิทยาลัยพุทธศาสตร์นานาชาติ (IBSC) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

[3]คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

*Corresponding Author. E-mail: hansa_d@hotmail.com

Doi : 10.14456/jmcupeace.2016.48

บทคัดย่อ

รายงานการวิจัยเรื่องการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 3 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2) เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ ต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และ (3) เพื่อเสนอแนวทางเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในการศึกษาวิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และจากสถาบันภาษาต้นแบบ 2 แห่ง คือ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากผลการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน เริ่มตั้งแต่การก่อตั้งสถาบันภาษา ตลอดจนด้านอื่นๆ คือ ด้านบุคลากร ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านหลักสูตรและภาษา ด้านการวิจัย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการตลาด และด้านการบริหารจัดการ

แนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทั้งสองแห่ง มีทั้งความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน โดยสรุปรวมทั้งสองแห่ง มีการเตรียมความพร้อมใน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรและภาษา ด้านบุคลากร ด้านเครือข่าย ด้านแผนงาน ด้านการบริหารจัดการ ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านการวิจัย และด้านสภาพแวดล้อม

ส่วนแนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จากการบูรณาการตามแนวทางของสถาบันภาษาต้นแบบทั้งสองแห่ง พบว่า ได้มีการดำเนินการเตรียมความพร้อมและมีแนวแนวทางการเตรียมความพร้อม เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนใน 8 ด้าน ได้แก่ การเตรียมความพร้อมด้านแผนงาน การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากร การเตรียมความพร้อมด้านกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ประชาคมอาเซียน การเตรียมความพร้อมด้านหลักสูตรและภาษา การเตรียมความพร้อมด้านเครือข่าย การเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างองค์กร การเตรียมความพร้อมด้านการวิจัย และการเตรียมความพร้อมด้านการบริหารจัดการ เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ต่อไป

คำสำคัญ : การเตรียมความพร้อม, สถาบันภาษา, ประชาคมอาเซียน

Abstract

Research report: The Preparation of MCU Language Institute for ASEAN Economic Community: There are three objectives; (1) to study the problem and obstruction, (2) to study the preparation of the good model, (3) to present the approach in preparation and its readiness for entering AEC. In this research, the study and analysis were found from the concerned documents in the research books, the deep interview, the focus group, and from CU and TU.

It has been found that there are many numbers of problem and obstruction in many issues that are: the institute building, the staffs, technology and information, the curriculum and language, the researching, the environment, the marketing, and the management as well.

The preparation of Language Institute of MCU has been developed by the application from both two institutes. It has been found that those eight issues of preparation: the planning, the staffs, the activities to support the learning of AEC, the curriculum and language, the connecting network, the organizational formation, the research, and also the management and administration, are planned and organized for entering AEC in 2015, including

Keyword: Preparation, Language Institute, ASEAN Community

บทนำ

กลุ่มประเทศอาเซียนได้รวมกลุ่มกันเป็นประชาคมของประเทศ 10 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประกอบด้วย บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และ เวียดนาม ทั้ง 10 ประเทศเรียกวิถีชีวิตในพื้นที่ทั้งภูมิภาคว่าเป็นประชาชนบ้านเดียวกัน เรียกเป็นทางการว่า “ประชาคมอาเซียน” หรือ “ASEAN Community” ภายในปี พ.ศ.2563 ซึ่งประกอบด้วยสามเสาหลัก สำหรับเสาหลักแรก คือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) โดยมีเป้าหมายจะเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวร่วมกัน มีการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรีเพื่อมุ่งให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวร่วมกัน อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มอำนาจการต่อรองในเวทีการค้าโลก และต่อมาผู้นำอาเซียนได้ลงนามในปฏิญญาเซบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 และเพื่อเร่งรัดเป้าหมายการจัดตั้งประชาคมอาเซียนให้เร็วขึ้นอีก 5 ปี นอกจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC แล้ว ก็ยังมีอีกสองส่วนสำคัญที่นับว่าเป็นเสาหลักอีกสองเสาในการค้ำยันประชาคมอาเซียน คือเสาหลักประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community-APSC) และเสาหลักประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community-ASCC) (Office of the Civil Service Commission, 2012 : 14) ซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจของประชาคมอาเซียนนั้น จะละเลยเรื่องการเมืองและความมั่นคงอาเซียน สังคม และวัฒนธรรมในอาเซียนด้วยกันเองไม่ได้ จึงต้องสร้างความมั่นคง สร้างความเจริญรุ่งเรือง และดำรงวิถีชีวิตอันงดงามในประชาคมอาเซียนไปพร้อมๆ กัน

การเปิดประชาคมอาเซียนในปี 2558 ที่จะถึงนี้ส่งให้เห็นถึงผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษาก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญที่อาเซียนให้ความสนใจและบัญญัติไว้ในกฎบัตรอาเซียนในฐานะที่การศึกษาเป็นหลักพื้นฐานของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาประเทศ ดังนั้นการพัฒนาด้านการศึกษาเพื่อเตรียมการรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกประเทศให้ความสำคัญ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งถือว่าเป็นหน่วยการศึกษาแรกที่จะได้รับผลกระทบการจากเปิดประชาคมอาเซียนมากที่สุด ทั้งในด้านกิจกรรมการแลกเปลี่ยนบุคลากร นักศึกษา อาจารย์การเปิดเสรีทางการศึกษาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นการเตรียมพร้อมของสถานศึกษาไทยทั้งในด้านของนักศึกษา อาจารย์บุคลากรจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเตรียมความพร้อมด้านทักษะภาษาทักษะการทำงานเพื่อพัฒนานักศึกษาที่มีคุณภาพออกสู่การแข่งขันในตลาดแรงงาน

อาเซียนการพัฒนาบุคลากรด้านการศึกษาให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อรองรับการเปิดเสรี ด้านการศึกษาและการเปิดเสรีด้านการเคลื่อนย้ายอาชีพในอนาคต (Singsi, 2014 : 13) กระแสความตื่นตัวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้คนไทยต้องหันมาพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการขยายตัวของสถาบันสอนภาษาอังกฤษทั้งในประเทศและในภูมิภาค (The Prime Minister's Office, 2011 : 4) ซึ่งจะส่งผลดีให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี (Suwannapha, 2014 : 16)

ปัจจุบันสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ การนำพระพุทธศาสนาไปเป็นระบบการศึกษาเชิงวิชาการ ทั้งเชิงจารีตและเชิงวิชาการเกื้อกูลกัน ทำให้ความเชื่อมั่นวางตั้งอยู่บนฐานขององค์ความรู้ที่ถูกต้อง (Vichai, 2015 : 108-109) มีพันธกิจที่สำคัญคือ

1) เพื่อพัฒนานิสิต บุคลากรและเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยฯ ให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และสามารถนำไปใช้ในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ในอนาคต

2) เพื่อสร้างบุคลากรของมหาวิทยาลัย และบุคคลภายนอกในจังหวัดอยุธยาและพื้นที่ใกล้เคียง ให้มีความสามารถทางภาษาต่างประเทศ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานด้านธุรกิจหรือบริการ ในการติดต่อกับต่างประเทศ และแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมได้ระหว่างกันได้

3) เพื่อตอบสนองความต้องการในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของบุคคลหรือหน่วยงานต่างๆ และเพื่อรองรับงานด้านภาษาต่างประเทศภาษาต่างๆ ให้กับทั้งหน่วยงานราชการและเอกชนต่างๆ ได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า บทบาทของสถาบันภาษาในมหาวิทยาลัยต่างๆ จำเป็นต้องปรับตัวให้ทันกับความต้องการ และมีความพร้อมสำหรับการแข่งขัน โดยพิจารณาจากเหตุผลและความจำเป็นการขับเคลื่อนองค์กรให้มีความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งเครื่องมือที่สำคัญยิ่งก็คือภาษา เช่นนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ รับรู้ผลกระทบจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และมีแนวทางในการเตรียมความพร้อมของตนเองเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งการพัฒนาทักษะด้านภาษา การเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม ตลอดจนการพัฒนาทักษะทางวิชาชีพ แสดงให้เห็นถึงความพร้อมของนักศึกษาในการพัฒนาศักยภาพตนเองให้สามารถแข่งขันในตลาดอาเซียนได้ต่อไป

(Kongkun, 2015 : 36) เพื่อที่จะริเริ่มการเปลี่ยนแปลงสถาบันให้สามารถสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันในประชาคมอาเซียนและสังคมภายนอก (Sngounsiritham, 2012 : 1)

ดังนั้น คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการบริหารจัดการด้านภาษาของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในการเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากรบุคคลขององค์กร ในการประสานความร่วมมือกับนานาประเทศ โดยเฉพาะการประชุมชาวพุทธนานาชาติ เนื่องในวันวิสาขบูชาโลก ซึ่งมหาวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพหลักเกือบโดยตลอด กระทั่งชาวพุทธทั่วโลกมีมติให้พุทธมณฑล เป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของโลก และเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเข้มแข็งต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ ต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

3. เพื่อเสนอแนวทางเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ทำการศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ และแนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในด้านต่างๆ

2. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการทำวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 12 ท่าน ผู้บริหารสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 2 ท่านผู้บริหารสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 4 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก จำนวน 5 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิร่วมสนทนากลุ่ม จำนวน 5 ท่าน รวม 23 ท่าน

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา ดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ วันที่ 2 เดือน มกราคม 2557 ถึง วันที่ 30 เดือนธันวาคาม พ.ศ. 2557 รวมเป็นระยะเวลา 12 เดือน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน” เป็นการศึกษาโดยการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้รูปแบบวิธีวิจัยโดยการสำรวจเอกสาร (Documentary Research) โดยจะทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารปฐมภูมิ (Primary Sources) คือ งานวิจัย ตำราวิชาการ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานการวิจัย รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In - depth Interview) ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 รูป/คน และจัดการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) แล้วนำเสนอเป็นแบบพรรณนา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ในการทำวิจัยครั้งนี้มี 3 กลุ่ม ด้วยกัน คือ

1) กลุ่มผู้บริหารของ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้บริหารสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 12 รูป/คน

2) กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก จำนวน 5 คน

3) ผู้ร่วมสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion) จำนวน 5 รูป/คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้ 1.ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) คือ งานวิจัยต่างๆ ตำราวิชาการ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่จะศึกษา 3.การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยกำหนดประเด็นระบุไว้ในแบบสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นนักวิชาการและผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการบริหารสถาบันภาษา จำนวน 12 ท่าน แบ่งเป็นสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จำนวน 2 ท่าน และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 4 ท่าน และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้แบบสนทนากลุ่มย่อย ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน รวมทั้งสิ้น 23 รูป/คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ส่วน ด้วยกัน ประกอบด้วย

1. การเก็บข้อมูลเชิงเอกสาร ทั้งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) ได้แก่ เอกสาร งานวิจัย ตำราวิชาการด้านพระพุทธศาสนาและตำราอื่นๆ รวมทั้งบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

2. การเก็บรวมรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In - depth interview)

3. การเก็บรวมรวมข้อมูลจากการสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion)

การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงต้องใช้เทคนิคในการตรวจสอบด้านวิธีการรวบรวมข้อมูล จากแหล่งที่มาของข้อมูล เพื่อรวบรวมข้อมูลเป็นเรื่องเดียวกัน โดยใช้วิธีค้นคว้าแบบวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ประกอบกับทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) และการสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion)

ผลการวิจัย

1. ปัญหาและอุปสรรคสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ–ราชวิทยาลัย

จากการศึกษาถึงสภาพปัญหาและอุปสรรคของสถาบันภาษานั้น สรุปได้ว่า สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ประสบปัญหาหลายด้าน เริ่มตั้งแต่การเริ่มก่อตั้งสถาบันภาษา ในเบื้องต้นมีปัญหาด้านกายภาพ กล่าวคือ สถานที่ดำเนินการจัดตั้งสถาบันภาษานั้นยังไม่มี เนื่องจากแต่เดิม พื้นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยส่วนกลาง ตั้งอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ และศูนย์วัดศรีสุดาราม บางขุนนนท์ กรุงเทพฯ และปัญหาเรื่องบุคลากรในการดำเนินการจัดตั้งสถาบันภาษา

ต่อมาเมื่อมหาวิทยาลัย ได้สร้างที่ทำการแห่งใหม่ ที่ตำบลลำไทร อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จึงมีความพร้อมด้านกายภาพมากขึ้น ประกอบกับนายแพทย์รัศมี-คุณหญิง ดร.สมปอง วรรณิสสร ได้บริจาคทุนทรัพย์ในการจัดตั้งสถาบันภาษา และส่งเสริมให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ และนำความรู้เรื่องบริหารจัดการสถาบันภาษามาประยุกต์ใช้กับสถาบันภาษาของมหาวิทยาลัย จึงได้มีการเริ่มจัดตั้งสถาบันภาษาขึ้น ถึงกระนั้นปัญหาด้านอื่นๆ ก็มีมากมายในระยะเริ่มแรก เริ่มตั้งแต่สถานที่ตั้งส่วนงาน การขาดบุคลากรในการทำงาน วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินการเรียนการสอน และการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของสถาบันฯลฯ เป็นต้น

ส่วนปัญหาและอุปสรรคด้านอื่นๆ ได้แก่ ปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาด้านการดำเนินการของสถาบันภาษา ด้านธุรกิจคู่แข่ง ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านภาษา ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการตลาด ด้านการบริหารจัดการ ด้านวัสดุอุปกรณ์ รวมทั้งด้านการวิจัย แต่ก็ได้ดำเนินการหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นตามลำดับ จนถึงปัจจุบัน

2. การเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ ต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือ อาเซียน (Association of South East Asian Nations : ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) ซึ่งลงนามโดยรัฐมนตรีจาก 5 ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศราชอาณาจักรไทย เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ธำรงไว้ซึ่งสันติภาพเสถียรภาพ และความมั่นคงปลอดภัยทางการเมืองสร้างสรรค์ความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกินดีอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจากเจตจำนงที่สอดคล้องกันนี้นำไปสู่การขยายสมาชิกภาพ โดยบรูไน ได้เข้าเป็นสมาชิกในลำดับที่ 6 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2527 สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 7 เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสหภาพพม่าเข้าเป็นสมาชิกพร้อมกัน เมื่อวันที่23 กรกฎาคม 2540 และราชอาณาจักรกัมพูชาเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 10 เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2542 ทำให้ปัจจุบันอาเซียนมีสมาชิกรวมทั้งหมด 10 ประเทศ (The Prime Minister’s Office, 2011 : 6)

จากการศึกษาสถาบันภาษาต้นแบบทั้ง 2 แห่ง ซึ่งเป็นสถาบันที่มีประสบการณ์ในการบริหารจัดการสถาบันภาษามาก่อน และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป ได้แก่ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สรุปได้ว่าสถาบันภาษาต้นแบบทั้ง 2 แห่ง มีลักษณะการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน กล่าวคือ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น (Chulalongkorn University language Intitute, 2013 : 15) ได้มีการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ได้แก่ 1) ด้านวิชาการ 2) ด้านบุคลากร 3) ด้านโครงสร้างองค์กร 4) ด้านการวิจัย 5) ด้านเครือข่าย 6) ด้านแผนงาน และ 7) ด้านบริการสังคม แต่เปิดให้บริการเฉพาะภาษาอังกฤษ ส่วนในอนาคตจะเปิดให้บริการการเรียนการสอนภาษาอื่นๆ เพิ่มมากขึ้น และการสร้างสภาพแวดล้อมขององค์กรให้เป็นอาเซียนมากขึ้น เช่น มีการติดป้ายหลายภาษา มีห้องหรือมีมุมอาเซียนโดยเฉพาะภายในสถาบันภาษา เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้เรื่องอาเซียนมากยิ่งขึ้น

ในส่วนของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (Thammasat University Language Institute, 2013: 12) ก็ได้มีการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สรุปรวมได้ 8 ด้าน คือ 1) ด้านภาษา 2) ด้านพัฒนาวิชาการ 3) ด้านส่งเสริมการวิจัย 4) ด้านบริการวิชาการ 5) ด้านบุคลากร 6) ด้านการสร้างเครือข่าย 7) ด้านสภาพแวดล้อม และ 8) ด้านการบริหารจัดการ

ซึ่งสถาบันภาษาต้นแบบทั้ง 2 แห่ง มีความคล้ายคลึงกันในด้านการรับผิดชอบเปิดทำการเรียนการสอนเฉพาะภาษาอังกฤษอย่างเดียว และโครงสร้างการบริหารองค์กร รวมทั้งจำนวนบุคลากรที่มีจำนวนที่มากใกล้เคียงกัน และมีประสบการณ์ในการให้บริการภาษามากเหมือนกัน จึงทำให้สถาบันภาษาทั้งสองแห่งเป็นที่ยอมรับ และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคม

3. แนวทางเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬา–ลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน สถาบันภาษาต้นแบบทั้งสองแห่งก็มีความแตกต่างกันหลายในหลายด้านเช่นกัน จากการศึกษาจากแนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษาต้นแบบ เพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทั้ง 2 แห่ง จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลหลัก และการสนทนากลุ่ม คณะผู้วิจัยได้สรุปแนวทางในการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย รวมเป็น 8 ด้าน ดังนี้

1) การเตรียมความพร้อมด้านแผนงาน สถาบันภาษา ได้มีการเตรียมความพร้อม โดยจัดทำแผนงานพัฒนาสถาบันภาษา พ.ศ.2557-2559 ขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยใช้แนวคิดจากกรอบแผนพัฒนามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2555-2559 ซึ่งในแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557-2557 นั้น ได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “สถาบันภาษาที่มีคุณภาพและมาตรฐานด้านภาษา ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ในระดับนานาชาติ” และกำหนดพันธกิจไว้ 4 ประการ ได้แก่ 1) จัดการเรียนการสอนด้านภาษา 2) พัฒนางานวิจัยด้านภาษา 3) ให้บริการวิชาการด้านภาษา 4) ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรม

กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557 – 2559 ยึดหลักการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง คือ 1) แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2) จัดประชุมระดมความคิดผู้บริหารและบุคลากรสถาบันภาษา วิเคราะห์สภาพแวดล้อมงานของสถาบัน (SWOT Analysis) 3) ยกร่างแผนพัฒนาสถาบันภาษา 4) ประชุมคณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อพิจารณาร่างแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557 – 2559 5) ประชาพิจารณ์แผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557 – 2559 โดยผู้บริหารสถาบันภาษา 6) คณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแผน และ 7) นำแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557 – 2559 เข้าพิจารณาในคณะกรรมการประจำสถาบันภาษา ซึ่งแผนพัฒนาสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2557 – 2559 ประกอบด้วย 5 ยุทธศาสตร์ 21 กลยุทธ์

2) การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากร ได้เตรียมความพร้อมในด้านบุคลากร โดยได้รับอัตราบรรจุ จากมหาวิทยาลัย จำนวน 9 อัตรา ทั้งพระสงฆ์และฆราวาส และมีเจ้าหน้าที่อัตราจ้างอีก 3 รูป/คน และมีการสนับสนุนให้บุคลากรสถาบันภาษาฝึกฝนและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยการให้ไปเรียนรู้เพิ่มเติมด้านภาษาในต่างประเทศ และสถาบันภาษายังมีแนวทางเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรในการรองรับประชาคมอาเซียนให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ได้แก่ 1) สถาบันภาษาควรมีบุคลากรที่เชี่ยวชาญด้านภาษาอย่างลึกซึ้ง ในอนาคตควรมีการส่งบุคลากรให้พัฒนาในด้านภาษาต่างๆ เพิ่มมากขึ้น 2) ควรมีอาจารย์สอนภาษาต่างๆ เป็นของสถาบันภาษาเอง ทั้งอาจารย์ที่เป็นคนไทยและอาจารย์ชาวต่างประเทศ 3) ควรมีการแลก

เปลี่ยนเรียนรู้บุคลากรของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ และ 4) สถาบันภาษาควรมีการเรียนการสอนโดยเจ้าของภาษา ผู้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในภาษานั้นๆ และควรสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ภาษา และมีการจัดโครงการต่างเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในด้านบุคลากร

3) การเตรียมความพร้อมด้านกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ประชาคมอาเซียน สถาบันภาษาได้ดำเนินการ จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนมาแล้วหลายครั้ง จัดกิจกรรมมหกรรมภาษาสู่ประชาคมอาเซียน เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2554 และในปี 2557 ภายใต้การสนับสนุนของมูลนิธิมิราเคิลออฟไลฟ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มูลนิธิเสาหลักแห่งแผ่นดินใต้พระบารมี ได้จัดงาน “มหกรรมภาษา ศาสนา และวัฒนธรรมอาเซียน ครั้งที่ 1” (The 1st Festival of Languages, Religions and Culture in ASEAN Community) ณ อาคารหอประชุม มวก. 48 พรรษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ภายใต้แนวคิดหลัก “เอกภาพในความแตกต่าง” (Unity in Diversity) ในวันที่ 27-28 มิถุนายน 2557 สำหรับการจัดงานครั้งนี้ ประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งมีการจัดโครงการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนอีกหลายโครงการ เช่น โครงการประชุมสัมมนาผู้บริหาร เรื่อง ยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมรองรับประชาคมอาเซียน และมีการเตรียมแผนงาน แผนเงิน และแผนคนในการขับเคลื่อนสู่ประชาคมอาเซียนอย่างสง่างาม

4) การเตรียมความพร้อมด้านหลักสูตรและภาษา สถาบันภาษาได้จัดโครงการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน 2558 โดยมีการเปิดทำการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอาเซียน ปัจจุบันสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เปิดทำการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาต่างๆ เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ คือ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย ภาษาเวียดนาม การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษ หรือ MCU-GET การจัดโครงการเกี่ยวกับภาษาต่างๆ การให้บริการแปลภาษา และมีแนวทางที่จะเปิดภาษาอาเซียนให้ครบทุกภาษาในอนาคต

5) การเตรียมความพร้อมด้านเครือข่าย ได้ทำการลงนามความร่วมมือกับสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และในต่างประเทศ 1 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยอ๊อกฟอร์ด (University of Oxford) และในอนาคตและกำลังดำเนินการลงนามความร่วมมือทางวิชาการกันกับสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และอีกหลายๆ ประเทศ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมด้านเครือข่ายในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม

อาเซียนในด้านเครือข่าย

6) การเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างองค์กร มีการปรับโครงสร้างองค์กรใหม่ในอนาคต ซึ่งในปัจจุบันโครงสร้างสถาบันภาษา ถือว่ายังเป็นโครงสร้างองค์กรขนาดเล็ก และยังขาดผู้บริหารในระดับรองผู้อำนวยการ และผู้อำนวยการส่วนงาน ฉะนั้นจึงควรปรับโครงสร้างให้มีความใกล้เคียงกับสถาบันภาษาต้นแบบ เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนในระยะยาว

7) การเตรียมความพร้อมด้านการวิจัย มีแนวทางในการเตรียมความพร้อมด้านการวิจัยเพิ่มมากขึ้น อย่างน้อยปีละ 1 เรื่อง ทั้งงานวิจัยในชั้นเรียน และงานวิจัยสถาบัน

8) การเตรียมความพร้อมด้านบริหารจัดการ ได้มีการปฏิบัติตามพันธกิจของสถาบันภาษา และของมหาวิทยาลัย และบริหารจัดการองค์กรแบบบูรณาการพระพุทธศาสนากับศาสตร์สมัยใหม่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้มีการจัดตั้งศูนย์อาเซียนศึกษาขึ้น ซึ่งบทบาทของศูนย์อาเซียนศึกษานั้น เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่ทำให้ประชาคมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความพร้อมในการเข้าสู่ความเป็นอาเซียน จึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายว่า ศูนย์อาเซียนศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้น ควรมีบทบาทสำคัญ 3 ด้าน คือ

1) เป็นศูนย์ข้อมูล (Think Tank) ของประเทศ ในเรื่องข้อมูลข่าวสารเรื่องเกี่ยวกับอาเซียนทั้งหมดในอนาคต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยฯ ควรจะพัฒนาเว็บไซต์เกี่ยวกับอาเซียนให้เป็นเว็บไซต์ที่ดีที่สุดในประเทศไทย โดยจะมีข้อมูลด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ของทุกประเทศในอาเซียน อย่างครบถ้วน เช่น ข้อมูลจำนวนประธานาธิบดีของประเทศอินโดนีเซียจากอดีตถึงปัจจุบัน นโยบายรัฐบาลพม่าเป็นอย่างไร เศรษฐกิจของเวียดนามจะเติบโตไปในทิศทางใด ฯลฯ

2) การทำวิจัยที่เกี่ยวกับอาเซียน เช่น การทำวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม นอกจากนี้ ยังมีการเชื่อมโยงนักวิจัยระหว่างประเทศต่างๆ ทั้งไทย และประเทศในอาเซียน ให้ทำงานวิจัยร่วมกัน

3) จัดฝึกอบรม โดยจัดการบริการวิชาการ อบรม สัมมนา ให้คนไทย และคนในประเทศ อาเซียน ให้มีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับอาเซียนในด้านต่างๆ

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

การเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในภาพรวมของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในปัจจุบัน มจร ได้ดำเนินการแล้วหลายเรื่อง ซึ่งสถาบันภาษา และศูนย์อาเซียนศึกษาจะเป็นหน่วยงานสำคัญในการรองรับความต้องการค้นคว้าข้อมูล และการศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมของนักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไป ส่วนในอนาคตมหาวิทยาลัยฯ ควรจะมีการเตรียมการในหลากหลายด้านเพิ่มขึ้น คือ

1) การปรับตารางการเรียนการสอนให้ตรงกับอาเซียน มหาวิทยาลัยควรปรับตารางการเรียนการสอนของมหาจุฬาฯ ไปตามมติที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยคือ ในปี 2558 จะเป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยน ทางการศึกษาที่ดี และคล่องตัวมากยิ่งขึ้น ระหว่างประเทศไทย ประเทศอาเซียน และประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปและอเมริกา

2) ส่งเสริมให้นิสิต มจร เลือกเรียนภาษาอาเซียนเป็นภาษาที่ 3 มากขึ้น เนื่องจากการสื่อสารภาษาในประเทศอาเซียนเป็นภาษาที่ 3 ได้นั้นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะการสื่อสารได้ 2 ภาษา คือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษนั้นยังถือว่าน้อยไป เมื่อเทียบกับการ แข่งขันในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต

3) เพิ่มทางเลือกในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่อาเซียนประกาศให้เป็นภาษากลาง เพื่อให้นักศึกษาได้มีการสื่อสารภาษาอังกฤษ และมีบรรยากาศของความเป็นนานาชาติมากยิ่งขึ้น

4) สร้างเครือข่ายด้านวิชาการกับมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศอาเซียน มหาวิทยาลัยควรมีนโยบาย ดำเนินการเจรจาความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยชั้นนำ TOP 3 ของประเทศอาเซียน เพื่อจัดทำความร่วมมือทางการศึกษา

5) การปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรอาเซียน คือ ในวิชาพื้นฐานควรจะบรรจุ “วิชาอาเซียน” เพื่อเป็นอีกหนึ่งทางเลือก และควรมีนโยบายให้ทุกคณะที่สามารถเปิดการเรียนการ สอนวิชาเกี่ยวกับอาเซียน เช่น คณะสังคมศาสตร์ศาสตร์ ควรให้เพิ่มวิชากฎหมายอาเซียน หรือวิชาเศรษฐกิจอาเซียน ฯลฯ เป็นต้น

ดังนั้น ในการเตรียมพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งศูนย์อาเซียนศึกษา และสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย นับว่ามีบทบาทสำคัญ ที่สามารถ

ตอบโจทย์ในการเป็นคลังความรู้ และเป็นส่วนสำคัญในการผลักดันทั้งคนมหาจุฬาฯ และประชาชนในสังคมไทยให้พร้อมกับการก้าว เข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างเข้มแข็งต่อไป

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทำให้มีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะแนวทางการเตรียมความพร้อมของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของส่วนงานอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยด้วย

2) ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาถึงแนวทางการเตรียมความพร้อมภายในเพื่อการอื่นๆ ด้วย นอกเหนือจากการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

References

Chulalongkorn University language Intitute. (2013). **Annual Report of Study of 2013**. (copy).

Kongkun, P. (2015). Knowledge, Effect Perception, and Preparation Guideline to ASEAN Community of the students, Faculty of Nursing, Princess of Naradhiwas University. **Princess of Naradhiwas University Journal**. 2(2), 27-38.

Office of the Civil Service Commission. (2012). **Stepping into the ASEAN community 2015**. (3rd ed.). BKK: Office of the Civil Service Commission.

Singsi, K. (2014). Thailand's Higher education in Asian community : Modes of learning, trends and future adaptation. **Lampang Rajabhat University Journal**. 2(2),13-23.

Sngounsiritham, U. (2012). Preparing Readiness of Nursing Education Institutions for being ASEAN Community in 2015. **Nursing Journal**. 39(1), 1-9.

Suwannapha, C. (2014). Integrated Learning Management for Thinking Skill Development in A Social Studies Seminar Course for Social Studies Students at MCU: Phrae Campus. **Journal of MCU Peace Studies**. 3(2), 1-19.

Thammasat University Language Institute. (2013). **Annual Report 2011-2012**. Pathum Thani: Thammasat University.

The Prime Minister's Office. (2011). **Thailand and ASEAN**. Bangkok: The Government Public Relations Department.

Vichai, V. (2015). Methods for Buddhist Academic Studies. **Journal of MCU Peace Studies**. 4(1), 106-118.